

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Ausonio Correctori. 395.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

& contumaciam minimè ipsis contumelia inferitur, latis animis labores ferunt. Cùm autem nullum susceptorum laborũ fructum perspiciunt, eos incassum docere piget. Quapropter, si ea, quæ nunc rursus quæsiuisti, ex me intelligere aues, ea, quæ prius didicisti, reipsa ostende. Sin autem te ea minimè scire apparet, quorsum hæc quoque tibi exponemus?

Anfonio Correctori. 395.

Ærea quidem statua Imperator te remuneratus est, præmium hoc fulgoris causa auro liniens. Neque enim pro egregiis tuis laboribus vllum hoc munere splendidus præmium in te conferre potuit. Quæ autem huiusce vitæ labem atque interitũ superant, Christus in altero ævo tibi seruat, nimirum immortalem vitam, infinitas delicias, ac gloriam sempiternam, quas quidem in res mutatio nulla cadit.

Theodoro Scholastico. 396.

Abrahamicum hunc Abrahamium à me tibi commendo, etsi me præstantiorẽ. Fert autem ille ob charitatem eam contumeliam quæ ipsi inferitur, cùm mecum comparatur. Hunc habe, atque honore affice. Eam enim diuinitus artem consecutus est, qua & iuuenilis ætatis ignem sopire queat, & viam eruditionem ad mortuam adiungat.

Zachæo. 397.

Si miracula essent res, quæ vulgi sermonibus iactantur, ac per spem in Deum perpetrata fuissent, perpetuò proculdubio ab omni mutatione aliena permansissent. Sin autem spectra duntaxat, quæ præstigiis quibusdam extiterint, ea nec consistant, nec vim vllam habeant. Quicquid enim humano ingenio atque solertia nouo modo efficitur, quàm ocysimè deletur, nisi diuina gratia conferuetur.

Eidem. 398.

Quidam nouis sermonibus homines de-

χάρως τῆς κόπων ἀνεχονταί, καρπὸν δὲ τῆς πονηθέντων μὴ βλέποντες, οὐκ ἔτι διδάσκειν ἀδύνατοι. εἰ τοίνυν βούλει μαθεῖν ἀ γὰρ πάλιν ἡρώτησας, δὲ ξὸν ἔργω ἀ πρῶτον ἔμαθες, εἰ δὲ φαίνη σκέψαι μὴ ὀπίσθιμος, εἰς τί κέρδος καὶ ταῦτά σοι σαφηνίσωμεν.

Αὐτονίω κορρίκτωρι. τρε.

Χαλκῆ μὲν εἰκὼν βασιλεὺς σὲ ἡμέλειτο, χρυσῶν γὰρ ἀσπίδων τὸ γένος πρῶτος ἐκλάμψεν. εἰ δὲ γὰρ τὸν λαμπρῶτον εἶδε τῆς ἀγαθῶν σοι πόνων φιλοπρῆσας ἔπαθλον. ὅσα δὲ πῶ ἐταῦθα φθορῶν ὑποβέβηκε, χεῖρας σκέψαι φυλάττει σοι ἀκίερον ζῶν ἀπέραντον τευφήν, καὶ δόξαν αἰδίο, οἷς οὐκ ἔστι ἀλλοίωσις.

Θεοδώρω χολαστικῶ. τρετ.

Τὸν Ἀβραμῶν Ἀβραμῶν ἐγὼ σοι τῶτον συνίστημι ἀπ' ἐμαυτῆ, εἰ καὶ κρείττονα. φέρει δὲ ὁ ἀπὸ ὑβελζόρμνος δὲ ἀγάπην ἐμοὶ συγκρινόμνος. ἔχει τῶτον τιμῆς. ἔχει γὰρ τέχνην ἐκ θεῶν καὶ πῦρ νεότητος μαράνειν εἰδῆσαι, καὶ πᾶρ δέουσι ζῶσαι τῆ νεκρῶ ἔπειτα σαγαγεῖν.

Ζαχαῖα. τρεζ.

Εἰ θαύματα ἦν τὰ θρυλλέμενα, καὶ τῆ εἰς θεὸν ἐλπίδι κατόρθωτο, ἔμενοι ἂν μέγιστοι πάντες μὴ περὶ μενα. εἰ δὲ φάσματα μαγανίας γενόμενα, μήτε σικέτω, μήτε δυνάστω. πάντα γὰρ τὰ ἐξ ἀνθρωπίνων χειρῶν γούμνα, ταχύνῃ ἔχει κατάλυσι, ὅτι τῆ θεῶν χεῖρι μὴ φυλάττεται.

Τῶ αὐτῶ. τση.

Κακοῖς πινὲς λόγοις τῶς ἀνθρώπους ἠπάτη